

תקות מנחם

גיליון מס'
262

יו"ל לקראת ש"פ נצבים וילך
כ"ה אלול

ה'י' תהי' שנת אל-על – שנת
ביאת ה'משיח"ח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר עבודה - ד'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח"ח") שנה כ"ח (גימטריא "יחי")

בעז"ה יום ב' פרשת נצבים וילך כ' אלול הי' תהא שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות פסולי המוקדשין והתחלת הלכות עבודת יום הכיפורים

בחסידות ובתורת הבעש"ט המבוארת בהיום יום⁴ שהכוונה לבוא ולהיכנס באופן של **ביאה פנימית** והתקשרות מושלמת "אל הארץ" – הרצון הפנימי והעצמי של הנשמה ולהתאחד איתו.

ניצבים – יציבות ותוקף

ג. וכן ענין ה"ניצבים" היינו העמידה באופן של **יציבות** ותוקף מוחלט ומסירות נפש מוחלטת שבאה ע"י שהאדם מקושר ומאוחד וחדורים וחקוקים בו כל עניני הקדושה באופן מוחלט.

וכשהוא מאוחד באופן מוחלט בקדושה שעושה בו **פיסול וחקיקה** "פסולי המוקדשין" – מלשון פיסול וניצבים" – בתוקף – זה יביא וידחוף אותו ל"וילך" – שילך ויתקדם ויוסיף בכל עניני הקדושה באופן של "ילכו מחיל אל חיל"⁵!

יום התייסדות – הולדת ישיבת תות"ל

ד. את הלכות אל, פסולי המוקדשין התחילו ביום י"ד אלול, ערב ט"ו אלול; יום התייסדות – הולדת ישיבת תומכי – תמימים ליובאוויטש, ובאותו יום סיימו את הלכות **תמידין ומוספין**, והקשר וההוראה לעבודת התמימים ב"תומכי תמימים"; כי הרי הקרבנות הם **תמימים**, וכמו שכתבנו בגליון הקודם (מס' 260) ההוראה בעבודת ה' שצריך להיות גם **תמידין** – ז. א. עבודה **קבועה ויציבה** וגם **מוספין** – תוספת והתעלות, שכך צריך להיות אצל התמימים הקביעות והתוקף ומסירות נפש בכל עניני התורה והמצוות ודרכי החסידות – **מוספין** – הוספות ועליה בעבודת ה', בהתלהבות, ושמחה והידורים וכן בהפצת המעינות.

שלמות התמימים

ה. ועד"ו ההוראה מהלכות **פסולי המוקדשין** לעבודת "תומכי תמימים"; כנ"ל **פסולי** – מלשון – **פיסול וצורה**; **חקיקת** והחדרת צורת **הקדשים** בתלמידים בפנימיות ושלמות, כמשמעות "תמימים".

שמחת "כאדאראם"

ו. והרי השמחה הקשורה עם ט"ו אלול, יום הולדת – התייסדות ישיבת תות"ל אומר כ"ק אד"ש מה"מ שצריכה להיות "כאדאראם"! (מהפכה, לא של מחלוקת ח"ו – לא יעלה ולא יבוא! אלא מהפכה של שמחת היום הולדת), וביארנו שאפ"ל (ר"ת שקשור עם תות"ל) "חדרים" – ר"ת – חיילי דוד רוצים, רועשים, רוקדים, רואים משיח! ואפשר להוסיף גם **חדרים**; חודר משיח!; שעניני משיח חודרים בעבודת האדם, ובפרט בתמימים שענינים – חיילי בית דוד להבאת המשיח, ולמלחמה באלו "אשר חרפו עקבות משיחך", עניני משיח חודרים וחקוקים ועושים בתמימים **פיסול וצורת** וחקיקת עניני

פסולי המוקדשין – פיסול וצורת הקודש

א. כשלמדו הרמב"ם במחזורים הקודמים שאלנו למה נקראות ההלכות **פסולי המוקדשין** הרי בהלכות אלו מדובר גם על הקדשים והקרבנות הכשרים, מה כשר ומה פסול, ובכל זאת כל ההלכות נקראות **פסולי המוקדשין**?

ואמרת לבאר עוד פירוש חיובי במילים "פסולי המוקדשין" ע"ד הצחות [כמ"ש בגליון הקודם (מס' 261) בקשר לשם הלכות "איסורי מזבח" שלמה נק' בשם "איסורי" הרי מדובר שם גם על הקרבנות הכשרים והרצויים, ואדרבה גם בהלכה הראשונה וגם באחרונה מדובר ע"ד הקרבנות התמימים והמובחרין למזבח ו"כל חלב להוי", ואמרנו לבאר ע"ד הצחות שאיסורי גם מלשון קשר למזבח, ועד"ו בענייננו נפרש פסולי, גם ע"ד הצחות]:

פסולי – מלבד הפירוש הפשוט, מה שפסול ואסור למזבח, אולי נפרש גם מלשון **פיסול וצורה** כמ"ש בלוחות': "**פסל** לך שני לוחות אבנים כראשונים", היינו שיפסול ויעשה באבנים צורת לוחות, ובענייננו: **פסולי המוקדשין** – היינו שיעשה בבהמה, ובעבודת ה' יעשה בעצמו צורת **קדשים**, כי הרי עבודת הקרבנות היא "בכל א' וא'" – "ושכנתי בתוכם" וכן נאמר² "אדם כי יקריב מכס", היינו שיפסול ויחקוק בעצמו הקדושה שתחדור בו בשלימות ובפנימיות.

[ועד"ו מה שאמרו חז"ל³ הובא בפירוש"י עה"פ "פסל לך" – הפסולת תהא שלך, מפסולתן של לוחות נתעשר משה הרבה", היינו שכאן הפסולת הוא לא דבר זול שאין לו ערך, אלא פסולתן הכוונה גם מלשון מה שנפל ע"י הפיסול ושווה ערך ועושר] ועד"ו בענייננו – **פסולי המוקדשין**; מה שקיבל **פיסול וצורת קדשים** גם בעבודת ה'.

תבוא א הארץ – הרצון הפנימי

ב. ע"פ הנ"ל י"ל הקשר של הלכות אלו "**פסולי המוקדשין**" לפרשיות תבוא ונצבים, כי הרי התחילו הלכות אלו בפרשת **תבוא**, ומסיימים בפרשת **נצבים וילך**:

ע"פ הנ"ל שמשמעות "פסולי המוקדשין" גם ע"ד הצחות – **הפיסול** והצורה וחקיקת הקודש גם בעבודת האדם, זוהי גם המשמעות של תחילת ושם הפרשה "**תבוא** אל הארץ" ע"פ הביאור

¹ תשא לד, א.

² ויקרא א, ב. ע"פ מאמר אדמו"ר הזקן בליקוטי תורה.

³ תנחומא כט, נדרים לח, א. ילקו"ש שצ"ו.

⁴ היום יום ש"פ תבוא ח"י אלול מה שמע הרבי הרש"ב נ"ע תורת הבעש"ט בגי'ע בש"פ תבוא תרנ"ב.
⁵ תהילים פד, ח.

והרי יום י"ד שייך גם לשלימות של ט"ו ששייך לתומכי תמימים – ענין השלימות! וכדלקמן במסגרת הבאה.

יום י"ד – גם קיימא סיהרא באשלמותא

ז. פעם אמר אד"ש בשיחה שבכל חודש יום הי"ד שייך ליום הט"ו – שגם הוא שייך לשלימות "קיימא סיהרא באשלמותא" שמורה גם על עבודת בני ישראל בשלימות "הדומין ללבנה" ו"עתידין להתחדש כמותה"⁶ והטעם ש"ד קשור לט"ו – ענין השלימות, לא רק בגלל שיום י"ד הוא ערב ט"ו, אלא שגם שלמות הלבנה – שייך גם ליום י"ד. והרי מסביר; כי הרי אין בחודש הלבנה 30 יום מלאים אלא חסר כמה שעות כמו שכותב הרמב"ם בהלכות קידוש החודש⁷ על חידוש הלבנה וז"ל: "תשעה ועשרים יום ושנים עשרה שעות מיום שלוש מתחילת לילו, ושבע מאות שלושה ותשעים חלקים משעת שלוש עשרה; וזה הוא הזמן שבין כל מולד ומולד, וזה הוא חודשה של לבנה".

ומכיוון שחסר כשתים עשרה שעות מיום ה-30 לחודשה של הלבנה, עפ"י חצי החודש, שאז "קיימא סיהרא באשלמותא" הוא לא 15 יום שלמים, אלא כמה שעות פחות ושייך גם לים י"ד.

והי' לי מוקשה כשמעתי השיחה; גם אם נאמר שחצי החודש הוא לא מ-30 יום מלאים אלא כמה שעות פחות, וממילא סיום חציו של החודש ושלימות מילוי הלבנה הוא לא אחרי 15 יום שלמים אלא פחות כמה שעות ביום ט"ו, אבל לא ביום י"ד!?

ונראה לי אולי הביאור פשוט; אם היו בחודש הלבנה 30 יום מלאים אז חצי החודש בסוף יום ט"ו, אבל כל יום ט"ו נחשב ל"קיימא סיהרא באשלמותא" (24 שעות היממה). ועד"ו אם שלימות הלבנה היא כמה שעות פחות מסיום יום הט"ו. ו"קיימא סיהרא באשלמותא" נחשב ליממה 24 שעות, ממילא מתחיל גם כמה שעות ביום י"ד.

וגם בסדר הדורות, השלמות דבנין ביהמ"ק – ההכנות התחילו כבר ע"י דוד – (גימטריא – י"ד) המלך שהיה דור י"ד מאברהם אבינו (ע"פ סדר הדורות של "אלה תולדות פריץ" שבסיום מגילת רות) אבל הבנין בפועל היה על ידי שלמה המלך – דור הט"ו – שלמות, "שלם יהיה ושלום יהיה בימיו"!

"תקות" חוט השני⁸ – סיום הלי פסולי המוקדשין

- א. פסולי המוקדשין – פיסול וחקיקת צורת הקודש.
- ב. תבוא אל הארץ – ביאה ורצון פנימי.
- ג. נצבים – תוקף קבוע וחקוק.
- ד. התייסדות תות"ל – פיסול הקודש בשלימות התמימים.

בני הימים / פרשת נצבים – ילק כ"ב אלול
 הי' תהא שנת אל על – שנת ביאת המשיח (בגימטריא)
 סיום הלכות עבודת יום הכיפורים והתחלת הלכות מעלה

בפרשת נצבים – ושבת עד הוי' אלקיך

א. הנקודה התיכונה והעיקרית ביום הכיפורים היא עבודת התשובה [וגם עם עבודת הקרבנות (כמ"ש הרמב"ם בהלכה

הראשונה שהקריבו 15 בהמות) אמרו ויודי שהוא ענין התשובה] ועל התשובה כתוב מפורש בפרשת נצבים שנאמר¹⁰: "וישבת עד הוי' אלוקיך ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצווך היום ובניך בכל לבבך ובכל נפשך".

ולפניי נאמר (פסי א'): "והשבות אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך ה' אלוקיך שמה" ואחרי זה נאמר (פסי ז'): "ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חיידך", שמילת הלב היא עבודת התשובה.

וב"בעל הטורים" כתוב שזה רמז לעבודת התשובה דחודש אלול וז"ל: "את לבבך ואת לבב ר"ת אלול. לכך נהגו להשכים להתפלל סליחות מר"ח אלול ואילך, וכן: "לולא האמנתי לראות בטוב ה'", "אותיות אלול, שמאלול ואילך חרדתי נגד ה'" [וי"ל שזהו רמז גם לפסוק: "כי לולא התמהמהנו, כי עתה שבנו זה פעמים", כמבואר בחסידות ש"התמהמהנו" – קאי על התבוננות של חודש אלול שמביאה לתשובה כפולה פמעינים – תשובה תתאה ותשובה עילאה].

ואח"כ (בפסי ח') נאמר: "ואתה תשוב ושמעת בקול ה', ועשית את כל מצוותיו אשר אנכי מצווך היום".

שפסוקים אלו הם המקור למצוות תשובה מן התורה. ואמנם הרמב"ם בהלי תשובה לא מביא פסוקים אלו אלא את הפסוק בפרשת נשא על מצוות הוידוי, כי הרמב"ם מדבר בעיקר על הצד המעשי של התשובה שזהו הוידוי בפה, כמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלי תשובה¹¹, וז"ל: "כל המצוות שבתורה, בין עשה בין לא תעשה – אם עבר אדם על אחת מהן, בין בזדון בין בשגגה – כשיעשה תשובה וישוב מחטאו, חייב להתוודות לפני האל ברוך הוא: שנאמר "איש או אישה כי יעשו מכל חטאת האדם... והתוודו, את חטאתם אשר עשו"¹². זה וידוי דברים. וידוי זה מצות עשה". אבל על עצם התשובה מדרכיו כתוב בפסוקים אלו מפרשת נצבים.

עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים – זמן התשובה

ב. ובהמשך הפרק בהלי תשובה כתוב הרמב"ם¹³: "אף על פי שהתשובה והצדקה יפה לעולם, בעשרת הימים שבין ראש השנה ויום הכיפורים היא יפה ביותר, ומיד היא מתקבלת, שנאמר¹⁴ "דרשו ה', בהימצאו; קראוהו, בהיותו קרוב".

ובהלכה הבאה (הלי ז') מפרט הרמב"ם איך שיום הכיפורים הוא זמן מיוחד לכל לתשובה, וז"ל: "יום הכיפורים הוא זמן תשובה לכל, ליחיד ולרבים, והוא קץ מחילה וסליחה לישראל; לפיכך חייבין הכל לעשות תשובה ולהתוודות, ביום הכיפורים" [ואח"כ מפרט הרמב"ם את זמני וידוי התשובה ביום הכיפורים ולשון הוידוי].

ולפניי בפרק א' כתוב הרמב"ם על הוידוי והתשובה הבאים עם שעיר המשתלח (שע"כ כתוב בהלי עבודת יום היפורים). וז"ל הרמב"ם¹⁵: "שעיר המשתלח לפי שהוא כפרה לכל ישראל, כהן גדול מתוודה עליו על לשון כל ישראל שנאמר¹⁶: "והתוודה עליו את כל עוונות בני ישראל". שעיר המשתלח מכפר על כל עבירות שבתורה, הקלות והחמורות, בין שעבר בזדון בין שעבר בשגגה, בין שהודע לו בין שלא הודע לו הכול מתכפר בשעיר המשתלח והוא, שעשה תשובה.

אבל אם לא עשה תשובה, אין השעיר מכפר לו אלא על הקלות. וכו"ו. ובהלכה הבאה כתוב הרמב"ם¹⁷: "בזמן שאין בית המקדש קיים, ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה. התשובה מכפרת על כל העבירות אפילו רשע כל ימיו, ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שם רשעו, שנאמר¹⁸ "ורשעת הרשע לא ייכשל בה, ביום שובו מרשעו". ועצמו של יום הכיפורים מכפר לשבים, שנאמר¹⁹ "כי ביום הזה יכפר עליכם" [ובהמשך הפסוק נאמר אחרי "כי ביום הזה יכפר עליכם": "לטהר אתכם מכל חטאתכם לפני ה' תטהרו"].

היינו שעבודת הקרבנות ביום הכיפורים ושעיר המשתלח מכפרים יחד עם עשיית התשובה.

¹⁰ נצבים ל, ב.
¹¹ הלי תשובה פ"א ה"א.
¹² במדבר ה, ו-ז.
¹³ הלי תשובה פ"ב ה"ו.
¹⁴ ישעיה נה, ו.
¹⁵ הלי תשובה פ"א ה"ב.
¹⁶ ויקרא טז, כא.
¹⁷ הלי ג.
¹⁸ יחזקאל לג, יב.
¹⁹ ויקרא טז, ל.

בע"ה מוצע'יק פתשת נצבים – וילך, מוצאי שבת סלחות, כ"ד אלול
היה תהא שנת אל על²³ – שנת ביאת המשיח (בליטריא)
סיום הלכות מעילה וכל ספר עבודה – ספר השמיני והתחלת ספר התשיעי – ספר
הקרבת, הלכות קרבן פסח

שמירת החוקים כמשפטים

א. בסיום הלכות מעילה וכל ספר הקרבנות מאריך הרמב"ם בהלכה
האחרונה ("והכל הולך אחר החיתום") (פרק ח' הלכה ח') וז"ל: ע"ד
שמירת החוקים, וכל הקרבנות כולם מכלל החוקים הם" [והרי כל
מטרת הספר והל' בית הבחירה, היא עבודת הקרבנות כמ"ש בהלכה
הראשונה: "מ"ע לעשות בית לה' מוכן להיות מקריבין בו הקרבנות"]
ושגם החמרת התורה במעילה היא מהחוקים שחוקק לנו הקב"ה.
ומפרט ומאריך הרמב"ם שצריכים לשמור את החוקים באותה
זהירות כמו את המשפטים וז"ל הרמב"ם "הרי נאמר בתורה"²⁴:
"ושמרתם את כל חוקותי ואת כל משפטי ועשיתם אותם", אמרו
חכמים²⁵: ליתן שמירה ועשיה לחוקים כמשפטים. והעשיה ידועה,
והיא שיעשה החוקים, ושמירה – שיהיה בהן ולא ידמה שהן פחותין
מן המשפטים והמשפטים הן המצוות שטעמן גלוי וטובת עשייתן
בעולם הזה ידועה, כגון איסור גזל ושפיכות דמים וכבוד אב ואם.
והחוקים – הן המצוות שאין טעמן ידוע. אמרו חכמים²⁶: חוקים
חוקתי לך ואין לך רשות להרהר בהם. ויצרו של אדם נוקפו בהן
ואומות העולם משיבין עליהן, כגון בשר חזיר ובשר בחלב ועגלה
ערופה ופרה אדומה ושעיר המשתלח" ומאריך הרמב"ם בענין זה
ומסיים "והקדימה תורה ציווי על החוקים שנאמר"²⁷: ושמרתם את
חוקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם".

חוקים ומשפטים – נצבים וילך

ב. ואולי אפשר לקשר את ענין החוקים והמשפטים לפרשיות
"נצבים – וילך",

כ"ק אד"ש מה"מ מדבר בהרבה שיחות שההוראה בעבודת ה'
משמות הפרשיות נצבים – וילך כמו שכתבנו לעיל, "נצבים" – מורה
על הדברים מצוות ה' שהם קבועים באופן של חוק ולא יעבור ו"וילך"
– מורה על התוספות וההתקדמות בעבודת ה' בהידורים ובלמוד
התורה באופן של "ילכו מחל אל חיל".

ועד"ז אפשר לומר בענין החוקים והמשפטים החוקים מקיימים
בקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת ובאופן של חקיקה כמ"ש הרמב"ם
בהלכה זו, וחוק ולא יעבור, שאין לו בהם ידיעה וטעם ודעת, ומקיים
אותם בקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת, באופן של "נצבים" וחוק
ולא יעבור [ואמנם בסוף ספר הקרבנות והלכות תמורה כתב הרמב"ם
בהלכה האחרונה שגם בחוקים צריך להשתדל עד כמה שאפשר למצוא
ולהבין הטעם [ומפרש אד"ש שהטעם לזה הוא כדי שהאדם יעבוד את
ה' לא רק בקבלת עול שלמעלה משכלו, אלא גם עם שכלו עד כמה
שאפשר יבין את התורה, ושכלו יתעלה לשכל התורה], אבל באופן
כללי מדובר על חוקים וסוף כל סוף כמה שאדם ישתדל להבין פרטים
בחוקים אבל באופן כללי זה נשאר חוק שלמעלה מהשכל].

ו"וילך" אפשר לומר שמורה על ה"משפטים" שבהם לומד האדם
ומתקדם והולך בהבנתו ולימודו את טעמי העניינים יותר ויותר באופן
של ילכו מחיל אל חיל [ולהעיר ש"חיל" "מוסב על התורה" כמ"ש
"אשת חיל", וכתוב בספרים ומובא ב"אור התורה" להצ"צ ובשיחת
אד"ש בהתוועדות, שע"ד הרמז "חיל" – גימטריא 48 וכתוב באבות²⁸
ש"התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים" ואולי אפשר להוסיף חיל
– נוטריקון חי למ"ד – חיות בלימוד. ואולי למ"ד – גם מלשון רגילות
והרגל, היינו שהחיות נעשה אצלו כהרגל קבוע].

[ואולי אפשר לומר בדרך אחרת:

"נצבים" – הן המצוות הקבועות והמובנות שהאדם מקיימן בלי
הרהור ונקיפת היצר. ו"וילך" היא ההליכה וההתעלות אל החוקים
שלמעלה מהשכל וטעם ודעת].

וכן בהל' שלנו הלי עבודת יום הכיפורים, מדבר הרמב"ם על
היודיו והכפרה שבאים עם עבודת יום הכיפורים, וז"ל הרמב"ם²⁰:
"זה שנאמר בתורה"²¹ "וכיפר בעדו ובעד ביתו, ובעד כל קהל ישראל"
מפי השמועה למדו, שזה וידוי דברים. נמצאת למד שהוא מתוודה
ביום זה, שלושה וידיין: אחד על ידי עצמו תחילה, וידוי שני על ידי
עצמו עם שאר הכהנים ושניהם על פר החטאת אשר לו; והוודיו
השלישי על ידי כל ישראל, על שיער המשתלח. ומזכיר את השם
בכל וידוי מהן, שלושה פעמים". ואח"כ מפרט הרמב"ם את לשון
היודיו וממשיך, שנאמר: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם
מכל חטאותיכם לפני הוי' טטהרו". הרי שלוש פעמים הזכיר את
השם. וכן בכל וידוי מהם, ואח"כ מפרט הרמב"ם את סדר
היודים והנהגת הכהנים והעם בזמן היודים. והרי כנ"ל היודיו
הוא ענין עיקרי במצות והלכות תשובה.

ומל ה"א את לבבך ואת לבב – ר"ת אלול

ג. ענין עבודת יום הכיפורים והתשובה הבאה עם זה שעליה כתוב
בפרשתנו נצבים, מתאים לימים אלה שבהם לומדים את הלי עבודת
יום הכיפורים, ימי חודש אלול שהם ימי התשובה, והכנה לתשובה
של עשרת ימי תשובה ויוהכ"פ, כמו שכתבנו לעיל שזה שייך
לפרשתנו נצבים כמ"ש "בעל הטורים" עה"פ "ומל ה' אלוךך את
לבבך ואת לבב. שזהו ר"ת אלול. שאז הוא זמן מילת הלב והתשובה,
שזהו א' מחמשת הפסוקים שהם ר"ת אלול ופסוק זה הוא רמז
לעבודת התשובה שבאלול [ושאר הפסוקים מורים על התשובה
בתורה ועבודה וכמ"ח וגאולה] והנפלא הוא! שדווקא בחודש אלול
ובפרשת נצבים לומדים ברמב"ם על התשובה שבאה עם עבודת
יוהכ"פ.

התשובה מביאה גאולה

ד. כ"ק אד"ש מה"מ אומר בשיחות שהר"ת החמישי של אלול
מדבר על ענין הגאולה, 5 – למעלה מהעולם, וחמישי – אותיות
משיחי, שע"י התשובה כדבעי מרומז באלול גם שזה מביא לגאולה
האמיתית והשלימה, כמ"ש בשירת הים²²: "לה' ויאמרו לאמר
אשירה – לה' שמילים אלו הם ר"ת אלול רמז לשירה והשמחה
שתבוא בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו שכל זה יבוא
ע"י עבודת התשובה בשמחה של אלול.

וכם ענין זה שהתשובה מביאה את הגאולה כתוב מפורש בפרשת
נצבים;

בפרשה הנ"ל שכתוב על התשובה "והשבבות אל לבבך", "ושבת עד
ה' אלוךך", מדובר על הקלות שיבואו בגלות: "בכל הגוים אשר
הדיחך ה' אלוךך שמה", שע"י יעשו תשובה כנ"ל, וממשיך (בפס'
ג') שע"י יתקיים ושב ה' אלוךך את שבותך, ורחמך ושב וקבצך
מכל העמים אשר הפיצך ה' אלוךך שמה: אם יהיה נדחך בקשה
השמים משם יקבצך ה' אלוךך ומשם יקחך: והביאך ה' אלוךך
אל הארץ אשר ירשו אבותיך, וירשתה והיטיבך והרבך מאבותיך",
שכל זה הוא ענין הגאולה השלמה שתבוא אחרי אריכות הגלות.

"תקות" חוט השני¹¹ – סיום הלי עבודת יום הכיפורים

- א. בפרשת נצבים – ושב עד ה"א.
- ב. עבודת יום הכיפורים – הקרבנות עם וידוי ותשובה.
- ג. עשיית ויום הכיפורים – זמן תשובה לכל.
- ד. אלול זמן תשובה – ובפרשה ומל ה"א את לבבך ואת לבב
– ר"ת אלול.
- ה. התשובה מביאה גאולה – הר"ת החמישי – אשירה
להוי' וגו', ובפרשתנו שיבת ישראל לא"י ע"י התשובה.

²³ ע"פ הפסוק (הושע יא, ז): "ואל על יקראוהו" וכפירוש המפרשים
שהנביאים יקראו וירימו את עם ישראל למעלה מעלה – אל הקב"ה.

²⁴ קדושים יט, לו.

²⁵ תורת כהנים פ"ח ה"א [להעיר ח – 8 למעלה מהטבע והשכל וכן יא –
למעלה מ-10 ספירות העולם, ומדובר על חוקים שלמעלה משכל העולם].

²⁶ יומא סז, א.

²⁷ אחרי יח, ה.

²⁸ אבות פ"ו, מ"ו.

²⁰ הלי עבודת יום הכיפורים פ"ב ה"ו.

²¹ ויקרא טז, יז.

²² בשלח טו, א.

תשלום ותיקון המעילה - תשובה

ג. הלכות "מעילה" מתאימות לעבודת התשובה דחודש אלול ועשרת ימי תשובה שאדי"ש אומר בשיחות שכל עבירה היא גזל מרשות "היחיד" – "יחידו" של עולם; החיות שה' יכול ללכת לקדושה וגזל "לעומת זה", וזה ענין של "מעילה" – כי זו גזילה מהקודש, וקיום הלכות וקרבת "מעילה" הן התיקון והתשובה על "המעילה".

בזכות הקרבנות - העולם עומד

ד. הסיום של הלכות מעילה הוא ביום כ"ה אלול – יום בריאת העולם ויש קשר בולט להלכות, כי בסוף ההלכה האחרונה אומר הרמב"ם: "וכל הקרבנות כולם מכלל החוקים הם: אמרו חכמים²⁹ שבשביל עבודת הקרבנות העולם עומד". והרי"ז יום בריאת העולם שמקבל מידי שנה תוקף וחזוק מחודש.

השראת השכינה – ביום השמיני

ה. ההלכה האחרונה של הלכות מעילה וכל ספר "עבודה" היא פרק ח' הלכה ח' והרי ספר עבודה הוא ספר השמיני ברמב"ם, השתלשלות שזהו ענין בית המקדש שהיו בו עשרה ניסים ומקום הארון אינו מן המידה והשראת השכינה היתה "ביום השמיני", וכ"ק אדי"ש מעיר בלקו"ש³⁰ שבהלכות בית הבחירה ח' פרקים וכו'. וכאן בסיום ספר "עבודה" בה' מעילה ח' פרקים וההלכה האחרונה שמדברת ע"ד החוקים (שהם למעלה מהשכל וטעם ודעת) היא הלכה ח'.

ולהעיר שמילה ח"ק בגמיטריא 108, הח' שלמעלה מהשלמות – ק' שזוהי המילה – ח"ק.

"תקות" חוט השני¹¹ – סיום ה' מעילה וכל ספר

עבודה

- א. שמירת החוקים כמשפטים – מצבים וילך.
- ב. תשלום ותיקון המעילה תשובה – קשור לאלול.
- ג. בזכות הקרבנות העולם עומד – כ"ה אלול בריאת העולם.

קיום ה"משפטים" כ"חוקים"!

בקשר למ"ש ברמב"ם בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות מעילה וכל ספר עבודה, בקשר לשמירת החוקים, שצריכים לשמור החוקים כמשפטים באותה כוונה ומסירות למרות שלא מבינים, וזה חוק שלמעלה מהטעם, כדאי לספר;

כשסיימו הלכה וספר זה בא' המחזורים הראשונים, השתתף בסעודה ב-770 הרב מד"א של חב"ד בפריז הרה"ג הרה"ת הלל ע"ה פבזנר, ודיבר ע"כ שהרמב"ם אומר שצריך לקיים ולעשות גם את ה"חוקים" שלא מובנים כמו את ה"משפטים" שע"פ השכל, אבל זו הדרגה והרמה הראשונה ביהדות, אבל אצל חסידים אומרים (ע"פ מאמר של כ"ק הרבי הקודם): "הלוואי שנקיים ה"משפטים" כמו את ה"חוקים", שזו דרגה גבוהה ומתקדמת יותר, שחסידים אומרים שכמו שאת ה"חוקים" מקיימים בהתלהבות וב"קבלת עול" עצמית שלמעלה מטעם ודעת, לא בגלל שאנחנו מבינים, רק בגלל שזה רצון הקב"ה, עד"ז מתברכים החסידים שבאותה מסירות וגעש מאק של קבלת עול עצמית ומסירות נפש נקיים את ה"משפטים"! למרות שהם מובנים, והיינו עושים אותם גם אילו לא נצטוונו, הלוואי שנקיים אותם עם הגעש מאק של חוקים ורצון ה'.

ובאמת גם ה"משפטים" המובנים, יש הנקודה העצמית שזה רצון ה', ולמעלה מהשכל והטעם.

שנת תבוא עליו ברכה!

א. הראני הרה"ת פתחי' שיחי' קארף שבשיחת אחרון של פסח תשל"ו (הודפסה בליקו"ש חי"ד עמ' 323) מביא כ"ק אד"ש מה"מ בהערה (הערה 52*): שהשנה שהבעש"ט התחיל פעילותו בגמ"ח היתה תע"ב שהר"ת "תבוא עליו ברכה", ועפ"ז שהשנה הבעל"ט היא תשע"ב, אפשר לומר הר"ת שנת תבוא עליו ברכה".

הי' תהא שנת עליון בכל!

ב. אך היות שבשנות המ"מים והנו"נים אמר הרבי שה-ה' – ת' – ר"ת היה תהא (או הי' תהיה) [והרבי הורה לומר גם הר"ת של ה' ת].

וכן שבשנת ה'תשנ"ב אמר אד"ש מהמ"מ שהר"ת של ב' – היא בכל (לפעמים אמר גם בה וכו', אבל עפ"י רוב אמר בכל – ואמר שזהו גם רמז ל- "בכל מכל כל" – שהן בגימטריא – קבץ; היינו קיבוץ עם ישראל לארץ ישראל בגאולת המשיח).

ואני זכיתי שהרבי קיבל הצעתי בשנת ה'תשנ"ד שהר"ת; "הי' תהא שנת נפלאות גדולות".

וסיפור הדברים היה כך; בערך בסיון שנת תשנ"ג ישבנו כמה מצוות הישיבה בחדר ההנהלה ב-770 ונכנס המנהל רוחני דתות"ל המרכזית – 770, "בית משיח", הרה"ת דוד ע"ה רסקין ואמר שהרבי רוצה שיציעו ר"ת לשנה הבאה.

הרבי רצה שכבר בקיץ ידעו את הר"ת של השנה הבאה ואמר שזה משתי סיבות: א. כדי שידעו מדפיסי הלוחות מה להדפיס מבעוד מועד. ב. כדי להביא ולמשוך כבר בסוף השנה גם את הברכות של השנה הבאה.

[הרבי הי' מודיע לאחיו של הרב רסקין, השליח במרוקו הרה"ת לייבל ע"ה רסקין, שכל שנה הדפיס לוח במרוקו בשפת המדינה].

והצעתי אז שתי הצעות; "הי' תהא שנת דברי נפלאות" (ע"פ מה שאמר כ"ק אד"ש מה"מ ששנת ה'תשד"מ – ר"ת "הי' תהי' שנת דברי משיח", ועפ"י נ"ד – דברי נפלאות, עפ"י הפסוק "ודברי נפלאותיך אשיחה" (והרי בשנות הנו"נים בתחילה בתחילה, בשנת תשנ"ג – אמר אד"ש שנת ניסים, אבל מנ"א ואילך אמר שהנ' – ר"ת נפלאות!).

וההצעה השנייה הצעתי ה'תשנ"ד – הי' תהי' שנת נפלאות גדולות [כי בשנת נ"ג אמר אד"ש מה"מ שהר"ת נפלאות גדולות].

והרבי בחר והורה שהר"ת; ה'תשנ"ד – "הי' תהי' שנת נפלאות גדולות".

וע"כ ברצוני להציע (עוה"פ) שהר"ת של השנה הבעל"ט ה'תשע"ב; "הי' תהי' שנת עליון בכל" [ע"פ הפסוק בפרשת תבוא (כו', י"ט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהילה ולשם ולתפארת", שהשלימות של מצב העליון של עם ישראל תהי' בגאולה השלימה ע"י מלך המשיח [וראינו שבשנות המ' והנ' רצה אד"ש שהר"ת יהי' נעלה; משיח, ניסים, נפלאות, וע"כ גם כאן ההצעה: ע' – עליון!].

לזכות הרך הנימול

נתן שיחי' בן הרה"ת חיים ישראל וזוגתו מושקא

להיכנסו בבריתו של אברהם אבינו ביום א' פרשת נצבים וילך י"ט אלול ה'תשע"א שיוזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים וירוו הוריו וזקניו ממנו ומכל יוצאי חלציהם נחת יהודי חסידותי מתוך בריאות והרחבה והצלחה בגשמיות וברוחניות ואושר ושמחה תמיד כל הימים, ויוזכו לקבלת פני מלך המשיח והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י זקניו הרה"ת יעשי' זושא וזוגתו אסתר שיחי' וילהלם

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²⁹ אבות פ"א מ"ב: "על שלשה דברים העולם עומד וכו' ועל העבודה – "עבודת הקרבנות".

³⁰ חיי"ד פרי ויקהל ע' 238 בשוה"ג.